

Multifunktsionaalne Hanna

lk 6-7

Kiri koju:

Elust vahetusõpilasena Hollandis kirjutab Iris Oosalu, endine 10 b õpilane
lk 2

Pedagoogide sõda:

Lahingusse astuvad seekordses sõjas õp.Mägi, õp.Tibar ja õp.Meeri
lk 12

Vestlusring

11b klass avastas omapäi Londonit
lk 8-9

Kogu tõe häirekellast

lk 4

Eksklusiivintervjuu Mart Laariga

Lennukõndis
k o o s
a j a l o o -
l a s e j a
e n d i s e
V a b a r i i g i
p e a m i -
n i s t r i M a r t
L a a r i g a
i s a m a a -
l i s i r a d u
p i d i
lk 5

Hei!

Siis, kui kool on tõsiselt kopa ette visanud ja ajutegevus aeglustunud, otsib iga õpilane endale lõõgastust, väikest vaheldust.

Mõni leiab selle teleka ees logeledes, teine peole minnes ja seal välja elades. Tümpsuped on toredad küll, kuid aastas korra võiks ka midagi teistsugust olla.

Kas poleks hea vahelduseks pidulik kleit selga panna, soeng pähe lüüa ja parem lips kapist välja otsida ning minna ballile? Tunda ennast eriti hästi, sätituna, nautida head seltskonda, viisakat muusikat ja tantsida peotantsu – see kõik on ühte õhtut väärt. Selline võimalus avaneb taas alles aasta pärast!

Ma ei leia ühtegi põhjust miks mitte tulla kaaslasega 1. aprillil maskiballile ja saada erilise elamuse osaliseks.

Päikeselist ja rõõmsat vaheaega soovides,

Grete Sõõrumaa

Ajalehe toimetus:

Peatoimetaja:

Grete Sõõrumaa

Keeletoimetaja:

Mari Krusten

Toimetajad:

Teele Tammeorg, Merili

Johanson, Madis Lige-

ma, Henrik Nurste, Siim

Vahtrus

Kujundaja/fotograaf:

Jana Suurthal

Avalda arvamust!

Lennuk ootab kõikidelt lugejatelt kaastöid ja kirjutisi. Kirjuta meile julgesti toimetus@lennuk.21k.ee

Tervitusi Hollandist!

Saabusin Hollandisse 6.augustil, nii et olen siin olnud juba 7 kuud. Paljud võivad ju mõelda: "Holland, see ei ole üldse kaugel – mis kultuurierinevusi seal ikka on!?!“ Aga on! Päril alguses olin kui tolmuimeja, mis tolmu asemel kogu ümbruskonda üritas sisse imeda. Nägin igas liigutuses ja situatsioonis erinevust Eestist. Osa nendest erinevustest võis olla ka liiga agara otsija väljamõeldis. Nüüd hakkab tolmuimeja vist täis saama. Ma ei ole enam uudistav külaline vaid täieõiguslik osaline.

Millega see osaline siis harjuma pidi? Esimene erinevus võrreldes Eestiga on söögikorrad. Hollandis süüakse ainult üks kord päevas sooja toitu ja seda õhtul. Õhtusöök on kõige tähtsam söögikord. Siis istub kogu pere ümber laua ja puudumine ei ole lubatud. Muul ajal täidetakse kõhtu võileibade, võileibade ja siis vahelduseks võileibadega. Populaarsed on ka friikartulid majoneesiga, mida saab osta pea igal tänavanurgal.

Kõige populaarsem liiklusvahend on siin jalgratas. 99% õpilastest käib koolis rattaga.

Osadel neist kulub selleks tervelt tund aega, vahest rohkemgi. Väntasin ükspäev täisindu ja jaksu kooli poole. Poole tee peal hakkas väga tugevasti vihma sadama. Pärast viite minutit olin läbi-märj. Et mitte läbi-läbi märjaks saada, sõitsin nii kiiresti kui võimalik, mis viis järgmise äparduseni. Ma ei pannud ühte ratturit tähele ja

vasakult: perekonnatuttav Janny, pereema Karin, mina, peretütar Merel. Oleme 3 maa punktis (Belgia-Holland-Saksamaa)

me pörkasime kokku. Mina lõpetasin täispikkuses kõhuli maas Ega asi väga hull ei olnudki. Kõik liikmed olid terved ja kuna ma juba olin märj, siis lombis maandumine asja hullemaks ei teinud. Ainuke, mida ma kahetsen, on see, et ma just sel päeval oma punaseid pükse kandisin. Punastes pükstes kukkuja jääb ju palju paremini meelde, kui näiteks sinistes tekkades. Õnneks on see siiani minu ainuke kukkumine.

Kui rääkida veel Hollandist, siis ei saa mainimata jätta Sinterklaasi, mida peetakse 5. detsembril. Sinterklaas näeb välja nagu meie Jõuluvana, aga ta tuleb hoopis laevaga Hispaaniast ja päkapikude asemel on ta abilisteks tumedanahalised poisikesed, Mustad Peetrid. Muidugi toob ta ka kingitusi, seega on see eelkõige laste pidu. Seevastu jõulude ajal Hollandis üldjuhul kingitusi ei tehta. Siis on peamine, et kogu pere koos

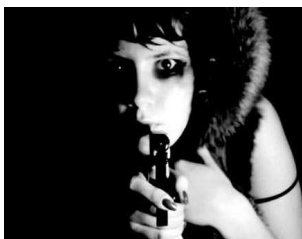
oleks.

Minu vahetuspere liikmed on pereema Karin, pereisa Hans, peretütar Merel ja perepoeg Gijs. Viimane on praegu USA-s vahetusõpilane. Nad võtsid mu hästi vastu. Tunnen end siin nagu kodus. Me klapime hästi. Mul vedas!

Koolisüsteem on siin täiesti erinev. Sellest võiks eraldi artikli kirjutada. Paar lihtsamat näidet: terve koolipäeva jooksul on ainult kaks vahetundi. Valikaineid on palju rohkem, seega ei istu ma igas tunnis ühtede ja samade õpilastega koos. Hindeid pannakse siin 1-10. Esimene hinne, millega läbi saad on 6. Mul oleks justkui kaks elu: üks Eestis ja teine Hollandis. Eesti elu tiksub ikka omasoodu edasi, kuigi ilma minu füüsilise kohalolekuta. Hollandis naudin aga kõike kümnekordselt, sest ähvardav ajalimiit jõuab iga sekundiga lõpule lähemale. Mul on jäänud siin olla veel ainult 4 kuud.

**Iiris Oosalu,
Holland**

Kuidas on seotud draakonid ja pedagoogid?

Kolumnist Mashiina

Lubage röömuga teatada, et Tallinna 21. Koolis asetatakse nüüdsest põhiohk õpilaste psühholoogilise vastupidavuse piiride testimisele. Siinkohal ei pea ma üldsegi mitte silmas õpetajate veendumust, et tänapäeval puudub koormus koolis

täiesti (kümme kontrolltööd nädalas ja kolmelehelised kodutööd ei nõua ju mingit pingutust), vaid hoopiski aeg-ajalt esinevat salapärasest häirekellade helisemist.

Miks täpselt hädasignaali huilgama kukub, on siiani saladuses hoitud. Ja hoidku jumal, et õpetaja oma laua tagant tõuseks ning kontrolliks, mis lahti on. Neile on ilmselt juhtnöörid antud, et nad sellistel puhkudel alati on nagu vana rahu ise. Õpilastel polegi vaja teatada, mis toimub –

neid on koolis ju kõigest natuke üle tuhande.

Millised sümptomid esinevad õpilastel häire puhul? Närviline istmel nihelemine, higiste peopesade töövihiku külge pühkimine, stardiasend uksest välja tormamiseks jne. Mida aga teeb pedagoog? Ta võtab seljast pintsaku ning asub puudujaid märkima. Tõenäoliselt piilub ta natukene ka silmanurgast, kui lähedal keegi murdumisele on.

Õpetaja kui vanem ja kogenum inimene peaks

õpilasele eeskujuks olema ning igaks juhuks võib valmistuda ka tõelise häireolukorra jaoks. Seega tuleb meelde jätta, et kui koolimajas on pomm või puhkeb tulekahju, siis tuleb võtta seljast pintsak ning jõllitada oma lauda.

Üks muinasjutt on, et ulakas kuningapoeg käis kaks korda linlasi narritamas, et draakon tuleb ja sööb nad ära. Kolmandal korral tuligi draakon ja keegi ei uskunud kuningapoega enne, kui see linlasi õgima kukkus.

Totrusi Toompealt ehk uus haridusreform

Siim Vahtrus

Hiljuti tuli haridusminister välja sokeeriva kavaga kaotada sisseastumiskatsed põhikooliastmes. Meiegi kooli puudutab see kava tõsiselt.

Miks siis on plaanis muutused ja millised nad on? Tähtsaim neist on kaotada kõik oskustel ja teadmistel põhinevad sisseastumiskatsed põhikooliastmes, muuta kõik koolid piirkonnakoolideks. Väidetavalt mõjub 1. klassi katsete tegemine laste tervi-

sele kahjulikult. Varajane konkurentsi tekitamine ja pingutuse nõudmine tekitab lastes stressi, kuna neilt nõutakse rohkem, kui nende eale kohane oleks.

Vabandage väga, aga kas kapitalismi edasiviiv jõud polegi mitte konkurents, pingutamine eesmärkide nimel?! Kui ma nüüd õigesti mäletan, siis on meie valitsused taasiseseisvusaajal ajanud kindla-meelselt vaba kapitalistliku turumajanduse liini. Lisaks on ka minu klassis-tutvusringkonnas hulganisti inimesi, kes on omal ajal varases nooruses katseid teinud ja rahusteid ei pea neist keegi neelama.

Rõhutatakse ka õppekvaliteeti. Kuid kuidas saaks see paraneda, kui klassi moodustaks

tõepoolest seinast seinast võimetega õpilased, nagu plaan ideaalis ette näeb? Pigem oleks õpetajail pidevalt nii palju tegevust mahajääjatega, et klass kui tervik liiguks paratamatult selle arvelt aeglasemalt edasi. Selle asemel, et tegeleda tugevate koolide nõrgendamise, tuleks haridusministeeriumil pigem välja mõelda plaan, kuidas teha tugevamaks „nõrgemaid“ koole.

Mida tooks see kava kaasa meie koolile? Ilmselt seda, et kaoks pikaajaliste traditsioonidega muusikaklass, rääkimata muidugi inglise keele eriklassi kadumisest. Ei maksaks enam loota meie kooli kooride esinemist nii kodu- kui välismaal. Üldiselt kokkukasvanud komplekt lammutata-

taks ja reorganiseeritaks peale 9. klassi lõpetamist keskkoolikatsetega totaalselt. Peale selle veel kaasneks kava teostamisel muidugi tohutut tung meie kooli esimestesse klassidesse (fiktiivseid sissekirjutusi esineb juba praegu), mis tähendaks lisaparalleelide avamist. See poleks aga juba füüsiliselt võimalik, siia majja lihtsalt ei mahu enam rohkem klasse.

Seega tundub praegune haridusministeeriumi kava pigem mingi fassaadiremondina, kui hariduse reformimise ja parandamise katsena. Mingeid reaalseid probleeme see ei lahenda, otse vastupidi, tekitab neid juurde. Katus jääb ka ülevärvitud akna- raamidega läbi tilkuma.

Iseseivuspäev Mart Laariga

Mari Krusten

Eesti Vabariigi aastapäeva puhul peetud aktustel käisid meie koolis rääkimas mitmed külalised. Algklassidele kõneles 1930. aastatel kasvanud põlvkonnast **Mart Laar**, kes ka pärast aktust antud intervjuus tõmbas paralleele tol ajal kasvanud ning praegu kasvava põlvkonna vahel.

Mis tundeiga Te täna- sele aktusele kõne- lema tulite?

Minu meelest on 21. Kooli aktused alati silma paistnud sellega, et need on kuidagi hästi... kaunid. Nii et hea meeleiga tulid.

Mis tundeid/mõtteid tekitas teis teadmine, et see saalitäis rahvast, kellele te täna rääkisite, on sündinud pärast Eesti taasiseseisvumist?

See on selline omapärane tunne. Ma juba mõtlesin selle peale natuke aega tagasi, kui mul paluti esineda Jaan Krossi 85. juubeli kollokviiumil ja rääkida tema viimastest novellidest, kus ta meenutab ise seda aega, kui ta oli viieteist-kuueteist aastane. Siis ma korraga tajusin, väga vaulusalt enda jaoks, et see on kõik sama. See põlvkond, mis praegu üles kasvab, on väga paljuski samade hoiakutega, nagu oli see põlvkond, mis kasvas tollal üles.

Ilmselt on ta ka sama andekas põlvkond, kes on saanud tunduvalt parema hariduse kui näiteks minu põlvkond. Võimalused on suuremad, aga küsimus on, kas suudetakse aru saada, mida see tegelikult tähendab ja samal ajal ka sellest, mis juhtus selle eelmise põlvkonnaga. Ma arvan, et selles on nii hoiatust kui kohustust ja sellist õõvastavat valu, nagu ma Jaan Krossi novellide kohta ise ütlesin. Selles suhtes on selline kummaline tunne. Aga sellest

tasub rääkida.

Kas te arvate, et tänapäeva noored on piisavalt patriootlikud?

Ma arvan, et nad on umbes sama patriootlikud, kui oli see 30. aastate põlvkond omal ajal Eestis, kes nägi välja täiesti mittepatriootlik ja eriti vanematele inimestele tundus olevat üsna hukka läinud. Ilmselt noorte hukkaminek on püsiv nähtus maailma ajaloos niikaugale, kui inimkond suudab vaadata. See 30. aastate põlv-

kond oma ebapatriootlikkusele vaatamata, kui oli vaja tegelikult Eesti riigi eest seista või olla rahvuslik, siis oldi väga selle eest väljas. Isegi rohkem, kui need samad vanemad, kes neile väikest rahvuslikkust olid ette heitnud. Nii et selles suhtes mina küll ei näe mingeid erilisi probleeme selle kasvava põlvkonnaga. Ja vaadates nii oma lapsi, kes sellesse samasse põlvkonda kuuluvad, kui ka nende sõpru, on see üks igavesti vahva seltskond.

Hanna – filosoof ja muusika huviline

Teele Tammeorg

Informaatikaõpetaja Hanna Toom: õpetaja peab olema üliinimene!

Kõik, kes kordki meie koolimaja neljandale korrusele sattunud, on näinud Hanna Toomi ühest arvutiklassist teise tormamas, võtmekimp käes ja arvutiklaviatuur kaenla all. „Mulle tegelikult meeldib see nõ sahmamise töö. Jälgid, et asjad toimivad,“ räägib ta ise.

Peale informaatikaõpetaja töö tegutseb ta koolis ka infojuhi tugiisikuna. „Aitan õpetajaid, püüan teile abiks ja toeks olla, aeg – ajalt jooksen juhtmetega ringi...“ naerab Hanna.

Paadunud tunnise-gaja

„Koolis olin ma natuke edev, aga hästi kor-

ralik,“ kinnitab Hanna. Õppimine läks igati edukalt, kuid tundides sai pidevalt pinginaabriga itsitatud.

Pedagoogidest on igati head mälestused jäänud – eriti matemaatikaõpetajast, kelle tõttu valis Hanna ka oma eriala. „Vahel ta sokkis ainealaselt, kuid tema isiksus oli meeldiv, ta oli üdini hea inimene,“ meenutab ta.

Mitte õpetajalik õpetaja

Ise õpetamisega alustades tundus Hannale hästi naljakas, kui õpilased teda „õpetajaks“ kutsusid. Ta tunnistab, et pole pooleteise aastat jooksul veel päriselt pedagoogi rolli sisse elanud. „Ma ei ole väga õpetajalik tüüp. Püüan võtta oma õpilasi pigem partneritena.“

Eelmisel sügisel, kui Hanna tööga alustas, oli tal ka väike hirm

teadmatuse ees, mida oodata, kuid see läks peagi üle.

Üliinimene

Ennast kirjeldab Hanna kui sihikindlat ja suhteliselt pealetükkivat inimest, kellele meeldib oma jonniga ajada. Samas ta tunnistab, et sellega kaugele ei jõua – pigem on õige end tagasi hoida.

Tugevateks külgedeks hindab ta oma suhtlemisoskust, ausust ja avameelsust, mis tihti lausa nuhtluseks on. Tähtis on ka inimlikkus – mitte hinnata positsiooni, vaid inimest, kinnitab ta. „Õpetaja peab olema suhteliselt üliinimene!“ naerab ta..

Lapsed ise vajavad korda

Oma tegevuses peab noor õpetajanna tähtsaks mitte niivõrd ainet, kui laste silmaringi laiendamist, püsivuse ja kannatlikkuse arendamist. „Öeldakse, et õpetamine on õppimine.“

Sa õpid iseendast tegelikult tohutult palju – kuidas käituda, kuidas ise käituda,“ räägib ta. Et tunnis korda hoida, ei tohi lasta õpilastel üle pea kasvada.

Kui 3. klass kord liiga lärmakaks muutus, küsis Hanna neilt, kas on hea tunnis olla, kui kõik karjuvad. Klass vastas üksmeeles ei. Kas on hea, kui õpetaja

karjub? Lapsed vastasid ei. Kuid miks te siis nii käitute? Keegi ei teadnud. „Lapsed ise vajavad korda. Distsipliini saab saavutada ka kokkulepetega.“

Vahel Hanna lausa provotseerib natuke õpilasi oma seisukohta välja ütlemas ja julgustab neid isetegevust, samas ka koostööd. „Soov ja tahtmine on kõige olulisem – ainult see maksab.“ Tänuväärseks peab Hanna õpilaste rõõmu ja eluvust, kui tunnis millegi põnevaga tegeletakse. Just see annab tööks energiat ja motivatsiooni.

Tunniväline tegevus

Peale koolitööd on Hanna osalenud ka „Vaata maailma“ ja „Tiigrihüppe“ projektides, on Haridusministeeriumi Tallinna IT-nõukogu liige ning Tallinna informaatikaõpetajate ainesektsiooni vedaja. „Üritasin sinna hoopis mingit meesterahvast etteotsa saada, võib-olla mehed on paremad juhid, aga sellest ei tulnud midagi välja,“ räägib ta ise. „Ma ei ole selline feminist, kes arvaks, et kõik peaks olema naiste käes ja naiste võim üle kõige.“

„Vaata maailma“ kursusest on Hannal meeles üks 86-aastane tädi, kes ka kangesti internetti tundma õppida

Lemmikõppeained: matemaatika, filosoofia, muusika

Lemmiktoit: kodustehtud toit. „Ma pigem ei osta kotletti poest, vaid teen selle ise. Meeldib ka kõik, mis on magus.“

Lemmikloom: kass

Lemmikvärv: veinipunane, sügav sinine

Lemmikraamat: H. Lofting „Dr Dolittle“ ja populaarteaduslik kirjandus

Lemmikmuusika: vennad Johansonid, „pointiga“ muusika. „Mitte hiphop! Pigem rahulik, aga ei tohi olla labane popp.“

Lemmikfilm: „Tüüpilised naistefilmid, natuke haledad, aga sõnumit sisaldavad filmid, näiteks „Piinatud geenius“.“

Kui poleks õpetaja, siis...: oleks ikkagi õpetaja

Tubli ja naeratav Hanna aitab alati

tahtis. „Ega ta kõike nii kiiresti ei haaranud ja kõike sajabrotsendiliselt ei omandanud, kui teised, aga ta tegi kõike kaasa ja oli näha, et teda internet õud- selt huvitas. Ja siis ma küsisin temalt vaikselt, mis see tema huvi oli kursustele tulla, arvestades tema vanust. Ta ütles, et teate, ma olen lugenud kõik raamatud, mis huvi pakkunud, läbi ja ma mõtlesin, et äkki internetis on midagi uut. Temas oli säilinud selle kõrge eani teadmishimu.“ Sellist suhtumist võiks rohkem olla, leiab Hanna.

Siis kui Hanna koolis pole

Mida teeb Hanna Toom

koolivälisel ajal? „Mul pole vaba aega! Mul ei ole oma elu!“ hüüab ta selle peale naerdes. Kuid siiski tunnistab, et meeldib teha aiatööd, lugeda populaarteadus- likku kirjandust ning tegeleda spordiga, eelistatult pallimängu, ujumise või jalgrattasõiduga.

Ka laulmine on tore tegevus, leiab ta.

Hanna on laulnud kooli- ansambelis ja Pedagoogikaülikooli nais- kooris. Laulmisega võiks ka praegu jätkata, leiab ta ning teeb ette- paneku organiseerida õpetajate ja õpilaste ühendkoor.

Teised Hannast Martin 9.c klass:

„Õpetaja Hanna Toom on õpilasesõbralik õpe- taja, kes teeb oma tööd väga professio- naalselt. Ta oskab õpi- lasse suhtuda nagu võrdsesse. Mitte nii, et tead, saa sina ka nii vanaks nagu mina.“

Juta Hirv, arendus- direktor: „Meie kooli õpetajatele on ta igal juhul väga oluline abi- mees. Loomulikult on ta abivalmis alati, üks- kõik, on see hommik, päev, õhtu või peaaegu öö.“

Helena, 11.b klass: „Tore, et meil on koolis noore-maid õpetajaid ka. Hanna on väga tore inimene. Teinekord lä- heb tal väga kiireks –

kõik tahavad korraga ta käest midagi küsida.“

Ivari Horm, infojuht:

„Hanna puhul on kihvt see, et ta on hästi avatud. Tänu temale on meil majas külalis- esinejad käinud ja ta on selline inimene, kes hea meelega organiseerib midagi, et lastel oleks huvitav. Hästi töökas inimene. Alati valmis laste nimel „nahast välja pugema“. Ta ei istu rangelt oma prog- rammi otsas, vaid üri- tab iga hinna eest leida võimalusi selleks, et huvitavad inimesed ja ideed ka meie kooli jõuaksid.“

11b klass Londonis: „We are from Livonia!”

Teele Tammeorg

Ekskursioonil Londonisse tutvustasid õpilased end kui turiste Liivimaalt ja ei pidanud Big Beni eriti muljetavaldavaks.

23. – 27. veebruaril käisid meie kooli 11b klassi õpilased ekskursioonil Londonis, pealinnas, mille kohta on aastaid materjale loetud ja tekste pähe õpitud. „Sa oled eluaeg õppinud, et seal on double-decker'id, need postkastid ja telefoni-putkad. Ja siis sa lähed sinna ja need tegelikult on ka seal!” hüüdis Minna 11b klassist silmade särades. Oma reisist rääkisid meile lahkelt **Minna, Siiri, Helena** ja **Ragne**.

Kolmapäeva õhtul, pärast kolmetunnist lennukisõitu linna saabudes ootas noori ees täielik kultuurisokk. Küllastati kuulsaid Soho ja China Towni linnaosi – ümberringi vaid klubid, pubid ja lärmakad peopaigad. „Käisime vaid suu ammuli: wow, mis toimub?!” meenus Helena. Tänavapilt tundus külalistele esialgu küllaltki võõrastav, palju värvilisi inimesi, tohutult palju noori. „Londonis ei ole vana-inimesi. Kõik saadetakse vist maale elama. Ainult noored igal pool,” kinnitati kooris.

Minna ja Toweri sild

Vaba voli

Üle kõige meeldis klassile aga vabadus ise linnas ringi käia ja vaatamisväärsusi uurida. Reis oli enamjaolt õpilaste enda poolt organiseeritud, ööbimiseks sobiv hostel ja lennukipiletid broneeriti varakult internetis. Polnud läppunud õhuga turismibusse ega kileda häälega giide. Helena: „See oligi lahe, et me ei sõltunud üksteisest. Liikusime, kus tahtsime, mis tähendas seda, et mõni päev me praktiliselt ei näinudki üldse õpetajaid.” Klassikaaslasti nähti enamasti vaid hommikusöögilauas ja õhtul.

Turismibussi asemel

kasutasid 11b klassi õpilased transpordivahendina hoopis metrood. Kuigi eelnevalt oli noori mitmeid kordi äraeksimise eest hoiatatud, ei pidanud nad ise seda võimalikuks. „Metroo oli nii lihtne, et lollakas suudab ka sealt välja saada,” oli Siiri veendunud.

Klats, klats, klats...

Hoopis lõbusamaks läks aga siis, kui avastati, et eesti keeles, mis maailmas ju lausa salakeelega võrdub, võib edukalt lennukaid kommentaare vahetada. „Mingi poiss ja tüdruk semmisid ning poiss üritas tüdrukuga midagi saavutada. Ja meie

lihtsalt kommenteerisime eesti keeles – see õnnestub, see ei õnnestu. Kusjuures see on täiesti ohtlik, sest sellega harjub ära,” tunnistas Minna. Siiri jätkas: „Meie Siretiga oleks niimoodi vahele jäänud – kõik inimesed metroos klatsisime läbi. Ja siis järsku üks väike tüdruk meie läheduses (kellest me õnneks ei rääkinud) küsis: „Issi, kus peatuses me maha lähme?””

Väikesed eestlased suurlinnas

Ööbimiskohaks valiti kesklinnas metroo lähedal asuv noortehostel, vanusepiiranguga 18 – 35 eluaastat. Reeglite

järgi oleks enamik ekskursioonilisi pidanud ukse taha jääma. Hind oli aga igati soodne ning seltskond rahvusvaheline. Eelnevalt loeti õpilastele sõnad peale – austage öörahu, olge valmis külma kannatama, alati ei pruugita tualetis vett tõmmata ning et inglased käivad ju teatavasti kogu perega koos vannis. Kuid kohale jõudes oldi sunnitud tunnistama, et asi polnudki nii hull, Inglismaa on ikka maailmariik. „Aga WCs nad vett peale ei tõmba jah,” pidi Siiri tunnistama. „Need korea inimesed ei pane ust lukku ka. Hommikul teed ukse lahti – väga meeldiv!”

Vaatamisväärsused
Vaimustusega rääkisid asjaosalised Oxford Street'ist, kuulsast kaubatanavast. Siiri: „Minu meelest kella seitsmest läks seal ebameeldivaks. Pidid koguaeg vooluga kaasa kõndima. Seal oli miljon inimest.” Samas kinnitati kui ühest suust, et osta oli palju mugavam kui Eestis, kuid mingil juhul ei tohtivat hindu kroonidesse ümber arvestada. Nii maksaks ju kohvi ja saiake 100 krooni. „Kõik on seal 4 korda suurem kui siin,” kinnitas Minna. „Mul tekkis tunne, nagu ma oleks sattunud piltpostkaardi sisse,” lausus Ragne, kui jutt jõudis vaatamisväärsusteni. Big Ben,

Tower, parlamendihoone – kõik said üle vaadatud. Kuid koos leiti, et need ammusest ajast „promotud” ehitised polnudki nii muljetavaldavad. „Big Ben mind üldse ei kõiguta, see tuleb ju uksest ja aknast sisse,” nentis Minna. St Paul's Church oli aga üleüldine lemmik. „Parlament oli nagu Eestis – kedagi ei olnud kohal. Võib-olla kolm liiget...” meenutas Siiri.

Reisi suureks plussiks oli mõnus seltskond, kinnitasid Minna, Siiri, Ragne ja Helena. Klassi omavahelised suhted paranesid, tekkisid uued sõprussidemed. Kohalikega aga sai vähesuhelda, tormati ringi ja püüti võimalikult palju

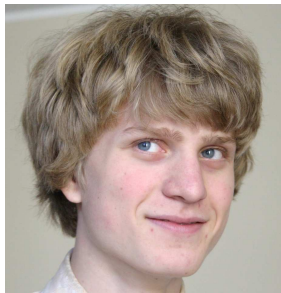
näha. Helena jutustas: „China Townis mingi mustanahaline poe müüja tahtis telefoninumbrit ja e-maili. Me lihtsalt ütlesime talle: „We don't have e-mails in Estonia.” Keegi niikui nii ei tea, kus Eesti on.” Helena lisas, et tehti lausa nalja, kui keegi jälle päritolu kohta küsima tuli – hüüti: „We are from Livonia!” Tänapäeval ei pruugi nii mõnigi aru saada, et Liivimaa pole enam sajandeid eksisteerinud. „Kui me viimasel päeval kohvikus istusime, siis kaks tüdrukut kõrvallauas koguaeg vaatasid. Nad vist üritasid leiutada, mis keelt me räägime,” naeris Siiri.

Kadri, Siret, Katre ja Minna ehtsaid punaseid telefoniputkasid katsetamas.

Kehaline kasvatab sinust inimese?

Mis on praegused vead?

Karl Taul

„Ai-Ai ma ei jaksa, mu selg valutab!“.
„Ära virise, küll sa ära teed“. Laps tegi harjutuse küll ära, aga sai kolme, sest ei suutnud piisavalt kaua kätel seista. Kas arvate, et selline suhtumine aitab? Vaevalt, sest keda viib edasi õiendamine. Kas sellel lapsel on tuju järgmine kord tundi minna? Kas sellel lapsel on entusiasmi teha sporti, kui see kujutab endast tema jaoks vaid vaeva ja valu?

Kehalise kasvatuse tund peaks endast kujutama lõbusat, huvitavat, harivat ja samas koos kõige sellega ka füüsiliselt tugevdavat tundi. Igal lapsel peaks olema tunni lõpus soov tunnis edasi olla. Kõigil peaks olema teadmine, et tunnist oli kasu. Pika kooliaasta jooksul peaksid õpetajad käsitlema kõiki võimalikke alasid, et igal lapsel oleks võimalik end näidata just sellel alal, milles tunneb ta end kõige tugevamalt.

Tunni sisu on koostatud hoopis kusagil mujal kui peaks, st. kusagil kinniste kabinetiuste taga. Tundides peaks olema rohkem fantaseeritust – õpetaja võiks valida harjutused vastavalt iga klassi, õpilaste rühma, või koguni ainult ühe õpilase võimetest lähtuvalt ise.

Ei tohiks olla ühtset skaalat, kus on öeldud, millise tulemuse eest saab viie ja millise eest nelja. Kui õpilane teeb kõike kaa-sa ja üritab, siis ei tohi isegi jutuks olla, et ta saab halvema hinde kui nelja. On selge, et iga õpilane ei saa olla ühtemoodi hea nii pallimängudes, võimlemises kui ka ujumises. Hea on vähemalt see, et kehalise kasvatuse hinne ei ole nii määrav. Nii ei sega näiteks halb kõiel

o s k u s

kedagi oma haridusteel. Samas ei saa öelda, et süüdi on ainult süsteem. Õpilased on logardid. Arvatavasti ei leidu keskkooli peale õpilast, kes ei ole mõelnud välja vabandust, et mitte minna kehalise tundi. Kahjuks teeb selle kergemaks asjaolu, et ei ole võimalik tõestada, kas õpilane valetab või mitte. Niisiis tuleb muuta ka õpilasi. Aga eks iga õpilane mingil ajal saabki sellest aru, et pigem on see temale endale vajalik.

Mis peaks muutuma?

Praeguseks on kõikides koolides hakatud arendama sportimise võimalusi. Lastel avaneb ka kõige väiksemates kohtades ikka rohkem võimalusi ennast füüsiliselt tervena hoida. Muutus selles valdkonnas on seega juba toimunud, kuigi jah – eks see natuke aeglane ole. Muutus, mis

ei maksa midagi, kuid millest oleneb väga palju, peaks toimuma meie kõigi, nii õpilaste kui ka õpetajate, suhtumises. Õpilased peaksid aru saama, et see, mida nad seal tunnis teevad, on ennekõike hea just neile. Isegi, kui õpetaja on siga ja hindab subjektiivselt, peaksid kõik andma endast parima, sest sporditakse siiski endale mitte kellelegi teisele.

Õpetajad, nagu enne juba mainitud, peaksid iga õpilase puhul esile tooma seda, mida ta oskab, aga mitte seda, mida ta ei oska. Jätta tuleb kriitika, sest see ei paranda kellegi tulemusi. Muidugi ei saa ka niisama nännutada. Kõige lihtsam vastus kehalise kasvatuse tundide parandamiseks oleks lihtne: tuleb leida kuldne kesktee. Oma asi on seda praktikas kasutada.

Rubriik " Ferrum News"

Kuidas aidata noori nende hingeelu ja probleemidega? Lahendusi võib leida Tallinna 21. Kooli 92. aasta lehest „Ferrum News“.

Abistaja veerg Abistaja veerg Abistaja veerg Abistaja veerg Abistaja veerg

APUVA !!!!

Kuule Abistaja, ma tean küll, et sa oma arust lõpp tark oled ja et sul kõik psühholoogia võtted käpas on, aga kas sa oskad mulle üht pisiasja ära seletada? Vaat asi on nii, et peaaegu kõik tänapäeva noored „raskelt härga täis“ on läinud. Mingid nolgid teevad juba 12-aastaselt suitsu ja „viskavad viina“. Tütarlapsed on ka kuidagi eriti ülearenenud ja juba 7. klassis naise eest väljas. Ma ei taha paista mingi „udu vennana“, kuid mulle sellised asjad ei istu. Suitsud ajavad nii metsikult kõhima ja viin on kah nii kibe, aga juba pisikestel poisipõnnidel ja plikatirtsudel on koni hambus ning pudel näpus. Noored võiksid rohkem Coca-Colat juua (You Can't Beat The Feeling), kui nad oma elu vanglas ei taha lõpetada.

Kuule, Abistaja, ole'nd meheks ja aita neid! Mul on nendest väga kahju! Vasta mulle, pliiis!

P.S. Ega teil mõne ägeda eide telefoni pole? Juhani 5-aastane vend ENNU.

ABISTAJA VASTUS:

Jah, Ennukene, Sinu kiri on tõepoolest vägagi mõtlemapanev. Eriti see P.S...Sa oled hästi selle raske probleemi naelapea pihta tabanud ja enda jaoks juba asjad paika pannud. Ka mina ei mõista neid noori, kes juba nii varakult oma elu põletavad. Alkohoolsed joogid ja tubakatooted jäägu ikka issidele - emmedele! Sellele, et mõned 7. klassi neiud juba naiste eest on, ei saa midagi parata. Näppu ju ette ei pane! Aga enne alustamist, kallid asjaosalised,

soovitan kogu ürituse üle mõelda küll! Meil ju kõigil praegu rasked ajad ees ja eks me saa varem täiskasvanuteks ka! Nii, et kallid pubekad, mõelge

oma elu üle järele. Äkki on midagi, millest loobuda! MOENS!

SEE YOU LATER, ALLIGATORS!

Teie: ABISTAJA

Spetsiaalselt Ennule: Helista 320- 481 ja küsi Annelyt. The best a man can get!

Nii nad räägivad...

Kogunud Tiina Põldmaa ja Grete Sõrumaa

„Ma annan teile liidu parima paberi ja teie saate nii närused hinded.“ **Linda Undusk**

„Ja siis Paganini põgenes, no tähendab, mis põgenes, andis kontserte...“ **Kadri Mägi**

„Priit, sa oled nagu klorofüllü molekul, kogu aeg valguse käes nii-

moodi“(vehib käega) **Riina Otsus**

„Kas sa näed nüüd kärkseid või mis sul on?“ **Riina Otsus**

„Kui kaua elavad ühe- või kaheaastased taimed?“ **Riina Otsus**

„Kas te olete kohal?“ (klass on õpilasi täis) **Ruth Kallas**

„What is the meaning of this Balti jaam?“ **Valve Iila**

Pedagoogide sõda

Vana- Kreeka filosoof Sokrates on öelnud: "Ma tean, et ma midagi ei tea." Mida teavad aga meie seekordsed lahinguväljale astujad? Oma tarkuse- ja rumalusekohvrid pakivad teie silme all lahti õpetajad Maie Tibar, Kadri Mägi ja Tiina Meeri.

Merili Johanson

Küsimused:

1) Eesti keel: Kuidas kõlavad kolm esimest käänat sõnast susi?

2) Füüsika: Kumb on raskem, kas piim või koor?

3) Usuõpetus: Mitme päevaga löi Jumal maailma?

4) Matemaatika: Kui Jukul on 9

õuna, Mikul on 3 ja Mannil 0, siis mitu õuna peab Juku teistele andma, et kõigil oleks võrdselt?

5) Võõrkeel: Mida tähendab *bese* prantsuse keeles?

6) Astronoomia: Mis on Päikesele lähim planeet päikesesüsteemis?

7) Keemia: Millise keemilise ele-

mendi ladinakeelne nimetus on stannum?

8) Poliitika: Kes on Eesti haridusminister?

9) Eesti ajalugu: Millal toimus Jüriöö ülestõus?

10) Muusika: Kes on kirjutanud ooperi "Nabucco" ?

Maie Tibar, füüsika 7 punkti

1) Nimetav susi, ee...omastav kelle soe, osastav keda sutt (kergendatult).

2) Mis mõttes raskem? Tihedus on koorel suurem. (Küsitaja: "Aga massilt?") Kui tihedus on suurem, siis on mass ruumala ühikus ka suurem. (Küsitaja: "Tegelikult on piim, kuna piimal on veesisaldus suurem.") Õige! Rasv on kergem, jah.

3) 12 õuna kolmele. Igal ühel on siis 4 õuna ja Juku peab ära andma 5 õuna. Sobib?

4) Seitsme. Seitsmendal ta puhkas, õige. No puhkamine on ka töö ju!

5) Munavalge vaht ...

6) (kõhklemata) Merkuur!

7) Ää...stannum...stannum...on Sn. Jaa, stannum ja plumbum on tinad mõlemad.

8) Praegu või? Toivo Maimets! (pilkevalt) No kes siis seda ei tea?!
9) 1343

10) Ooperi "Nabucco" on kirjutanud Verdi.

Kadri Mägi, muusikaajalugu 7 punkti

1) Öelnud mulle, et siuksed küsimused tulevad! Susi on hunt vä? (Küsitaja muigega: "Sellel pole vist erilist tähtsust.") Hunt, hundi, hunti. Susi, susi, susi.

2) Piim või koor? Piim.

3) Teistele andma...kummalegi kolm. Ei. Juku õunad tuleb ka arvesse võtta või? Kui on 12 õuna, igale tüübile 4. Palju tal oli 9 õuna vä? Ta peab 5 ära andma.

Tiina Meeri, kunstiajalugu 7 punkti

1) Susi, soe sutt.

2) Koor peaks nagu raskem olema, ütleb minu mõistus. Aga tegelikult?

3) No see tuleb kuidagi, et see 3 tuleb sinna juurde liita ja siis tuleb seal midagi jagada. 12, siis on 4...neli peaks kõikidel olema...6 või? Ei, 5 peab ära andma. Mõtles, kui keeruline.

4) No seitsmega nagu vanasti. Seitsmendal ta puhkas, niit kuuega siis.

5) Mis ta võiks olla? Noh, sarnase hääldusega on karjustüdruk, aga see kindlatsi pole see.

6) Oi, ei tea.

7) Ei tea...(abilised klassis sositavad: "Tina") (nüüd juba vastab rõõmsalt) Tina.

8) Oi, Maimets. Mida vähem oleks, seda parem. Lõpetaks selle nime tundmise.

9) 1343

10) Sellega ma võin muidugi panna ämbrisse. See on klassika ja ma tean, millest see käib meil. Kas ta nüüd oli Verdi või ei olnud Verdi?

4) Seitsme. (küsitaja krimp-sutab nina) Aa, seitsmendal ta puhkas.

5) Mm...kõrbend käkk. Ma tean, milline ta välja näeb, mingi magus asi on.

6) Veenus oli kuskil seal. Ei, ma ei tea.

7) Tina

8) Kas meil on praegu olemas haridusminister? Kas Maimetsa juba maha pole tapetud või?

9) 1343

10) (naer huulil) Vot ei tea jah. Vast ikka Verdi kirjutas.